

[Arbejdsministeren.]

meget stort problem med at løse de finansieringsproblemer, der er tale om på dette felt.

Jeg vil ikke lægge skjul på, at moderne industri kræver en enorm kapitalindsats. Der må nødvendigvis præsteres en betydelig opsparing for at tilgodese dette behov. Uden en sådan opsparing vil vi ikke kunne opretholde og videreudvikle industrien og andre vigtige dele af dansk erhvervsliv. Jeg tror, at kravene til kapital vil blive endnu større end dem, vi har kendt i de senere år, og end dem, vi kender i dag. Forholdet er jo det, at den mere gammeldags metode til opnåelse af denne større opsparing og kapitaltilførsel er en forøgelse af overskuddet i virksomhederne. Derfor appellerer man jo også til lønmodtagerne om at være tilbageholdende med hensyn til lønkrav. Jeg vil ikke, og det vil vi ikke i regeringen, afvise denne problemstilling. Vi erkender fuldt ud, at der skal være den nødvendige kapitaltilgang til industrien og til andre vigtige erhverv, hvis den fulde beskæftigelse og fortsat økonomisk fremgang her i landet skal sikres. Det er ikke på det punkt, der for så vidt er nogen uenighed, heller ikke mellem erhvervsorganisationerne og regeringen; nej, uenigheden drejer sig vel først og fremmest om, hvorvidt den større opsparing, den større kapitaldannelse, skal ske på gammeldags maner, eller om vi kan nå frem til en mere tidssvarende og mere demokratisk måde at løse dette problem på.

Mig forekommer det ikke helt rimeligt, at kapitaltilvæksten så godt som udelukkende tilfalder de formelle ejere af produktionsmidlerne, når de private investeringer i stigende omfang sker ved hjælp af lånt kapital samt ved hjælp af en voksende opsparing hos lønmodtagerne. Hertil kommer den del af den samlede opsparing, der jo opnås via overskuddet på statsbudgettet, som finansieres over skatterne.

Hvad betyder alt dette? Det betyder i realiteten efter min mening, at det fortrinsvis er lønmodtagerne her i landet, som vel udgør omkring 80 pct. af skatteyderne, der sikrer denne opsparing til investeringer i erhvervslivet. Det er lønmodtagerne, der enten direkte eller indirekte præsterer den væsentligste del af denne årlige opsparing i det danske samfund, og derfor kan det ikke være rimeligt, at denne nødvendige kapital-

tilgang skal fremskaffes på en måde, der i realiteten betyder større ulighed i kapitalernes fordeling og dermed større koncentration af kapitalen på færre hænder, som vi jo også har oplevet det.

Det er efter min opfattelse det, der er selve kernen i den aktuelle diskussion om økonomisk demokrati. Lønmodtagernes ønske om større indflydelse og om medbestemmelsesret på arbejdspladsen er et gammelt krav; det, de ønsker nu, er også at komme ind i det økonomiske system og få medejendomsret til de værdier, de hver eneste dag gennem deres arbejdsindsats er med til at skabe. Det synes jeg nok skal meget stærkt ind i billedet, når vi diskuterer disse ting.

Må jeg så lige føje til, at det er beregnet — vel, det er skøn, og det kan være behæftet med usikkerhed — af vore økonomer, at en ekstra produktivitetstigning på 1/2 pct. om året i indkørigsperioden vil være tilstrækkelig til fuldt ud at finansiere erhvervenes ØD-bidrag. Der er derfor grund til, synes jeg, at forvente, at faktorerne større opsparing, forbedret arbejdspladsmiljø samt udnyttelse af medarbejdernes viden meget hurtigt vil kunne give den nødvendige produktivitetshøjelse, således at det ikke vil være nødvendigt at forhøje priserne for at dække ØD-bidragene.

Også påstanden om — det var navnlig hr. Enggaard, som var inde på det — at det offentlige ØD-bidrag skal betales ved skatteforhøjelser, hviler efter min mening på nogle formelle betragtninger, der helt ser bort fra de realøkonomiske overvejelser, som jo lægges til grund for finanspolitikken.

Ifølge disse overvejelser er der ikke behov for en forøget skatteopkrævning til finansiering af det offentlige ØD-bidrag, idet der ikke ved denne overførsel af midler til ØD-fonden skabes forbrugsmuligheder, som det er nødvendigt at neutralisere gennem øget skatteudskrivning.

Forholdet er jo det, at den offentlige sektor gennem en årrække har haft en bruttoopsparing, som har oversteget den offentlige sektors egne investeringer med milliardbeløb, der herefter er blevet tilført den private sektors investeringer. Ved det offentliges indbetalinger til ØD-fonden sker der selvsagt en formindskelse af det offentliges overskudsopsparing, men den nedgang modsva-